

Zondag 17 oktober 2021

29e zondag door het jaar

Overweging

Vlak na de tweede wereldoorlog gingen er twee broers als pater naar de missie, de één naar Indonesië en de ander naar de Filippijnen.

De oudste kreeg een kelk mee, bijeen gespaard door familie en parochianen.

De jongste kreeg eveneens een kelk aangeboden, maar was een uitermate praktisch mens. Het leek hem handiger wanneer hij een typemachine meebracht naar de missie. Een kelk kon je in iedere kerk toch wel vinden. Het zou de wijze waarop ze missionaris waren hun hele leven tekenen.

De jongste zond al snel met grote regelmaat getypte brieven met kleurrijke postzegels naar het thuisfront. In iedere enveloppe zaten talrijke doorslagen.

Die kopietjes moesten verspreid worden in het thuisland en dienden als aansporingen voor de parochianen in Nederland om projecten te ondersteunen.

Die projecten zaten gelikt in elkaar en hij haalde veel geld binnen, waarmee hij bomen plantte en leerkrachten en priesters kon opleiden.

De oudste, die de kelk gekregen had, net als bijna iedere klasgenoot van hem een kelk kreeg, -let maar eens op, vrijwel iedere priester heeft zijn eigen kelk- gaf zijn kelk al vrij spoedig weg aan een jonge Indonesische collega. Hij deed het wel met de kelk die hij aantrof in de kerk van zijn parochie. Zijn missie werd er één van zoeken en weer opnieuw beginnen, hij gaf niet alleen zijn kelk weg, hij gaf altijd al zijn spullen weg als dat zo uitkwam. Tegelijk worstelde hij met zijn gezondheid en met een veranderende theologie. Maar kreeg hij ook waardering van jong en oud om zijn luisterend oor, respect voor iedereen en wijze adviezen.

Eigenlijk had ik me nooit zo afgevraagd, waarom priesters een kelk kregen bij hun wijding. Eerlijk gezegd zag ik die kelk vooral als een duur cadeau, waarbij een kelk als voordeel heeft -op bijvoorbeeld een hostie schaal- dat je hem mooi kunt versieren. Er zijn prachtige exemplaren in omloop, geheel verguld en met dure edelstenen. Maar onlangs realiseerde ik me dat dat wel een wat kortzichtige blik op dit geschenk was. Anders dan een typemachine -waar uiteindelijk heel veel goeds is voortgekomen- is die kelk meer dan een praktisch attribuut om de eucharistie te vieren. Die beker heeft alles te maken met navolging, met ervoor kiezen om de weg van Jezus te gaan.

De vraag van Jezus uit het evangelie van vandaag: Ben jij in staat de beker te drinken die ik drink en met het doopsel gedoopt te worden waarmee ik gedoopt word? weerspiegelt zich in die kelk. Juist als hij goed gepoetst is.

En als ik die vraag van Jezus in mijn oren heb, 'Ben jij in staat de beker te drinken?' dan is die kelk ineens veel meer dan gewoon een beker om uit te drinken.

Dan vraag ik me plotseling af, wat doe ik als ik die beker oppak? Durf ik dat dan nog?

Daarvoor moet ik dan toch eerst kritisch naar mijn eigen leven kijken:

waar is mijn bestaan op gericht, ben ik een mens die zichzelf voorop stelt of overstijgt ik soms, heel soms mezelf en laat ik de ander voorgaan? Durf ik mezelf op te offeren, ben ik bereid om het moeilijk te hebben ten dienste van een ander?

Hoe is dat in mijn leven? Durf ik daar om te beginnen eerlijk over na te denken om vervolgens heel misschien dingen los te laten, die een leven als een gedoopt christen in de weg staan en te kiezen voor navolging?

Maar met de beker oppakken ben ik er nog niet. Er is een vervolgstap. Als ik die beker vast durf te houden, durf ik dan vervolgens ook te proosten op het leven, dat leven dat God me geeft met alle struikelblokken en moeilijkheden uitdagingen en kansen? En let op, proosten, dat doe je niet alleen, dat doe je met anderen, medemensen die ook die weg van Jezus willen gaan, die elkaar willen helpen op de weg naar het koninkrijk. Kan ik als gedoopte in die kring staan om mijn christelijk leven, met alle vragen en onzekerheden, met alle falen en opnieuw proberen te delen met al die anderen?

Dat is niet zo makkelijk in onze individualistische maatschappij, we zijn zo anders geprogrammeerd, komen zo graag succesvol en geslaagd voor de dag, doen een soort van wedstrijdje wie het het beste doet.

Rond de beker van Jezus zou dat anders moeten zijn, elkaar voorthelpend en steunend, juist gericht op het beste voor een ander.

En tenslotte, na het proosten, kan ik drinken?

Kan ik de vraag van Jezus "Kan jij de beker drinken?" bevestigend beantwoorden, ben ik net zo vrijmoedig als Jacobus en Johannes en durf ik ook te zeggen tegen Jezus: Ja, dat kan ik, ik kan de beker drinken die u drinkt.

Dat vind ik nogal wat.

Je kan Jacobus en Johannes vrijmoedig noemen, Maar je kan ze zeggen dat ze overmoedig en aanmatigend zijn. Maar tegelijk denk ik, als ik de veilige weg kies en mezelf klein houdt, als ik zeg, dat kan, dat durf ik niet, wat komt er dan terecht van het koninkrijk? Moet ik het niet om z'n minst proberen?

Geruststellend vind ik, dat Jezus dat antwoord van zijn twee leerlingen niet weghoort, maar bevestigt. Inderdaad, – gaf Jezus toe – de beker die Ik drink zullen jullie drinken, en met het doopsel waarmee Ik gedoopt word, zullen jullie gedoopt worden; Jezus geeft zijn leerlingen vertrouwen.

Jezus geeft ons vertrouwen. De beker is te drinken, een leven in dienstbaarheid van anderen is haalbaar, het koninkrijk van God is in zicht.

Tenslotte, u zult dat wel begrepen hebben. De kelk van de oudste broer is vandaag toch hier. Hij heeft veel van de wereld gezien. Met de jonge Indonesische priester ging de kelk naar het binnenland van het eiland Moona. Puur toevallig werd hij daar op zekere dag, geheel gebutst en bekrast in een kluis gevonden door zijn oorspronkelijke eigenaar, die hem toen maar weer meenam. De kelk kwam terug in Nederland en stond daar enkele jaren op het altaar in Nederlandse kerken. Vervolgens deed hij dienst in Duitsland en op zekere dag stond hij ineens voor mijn neus. Ik mocht hem hebben, want de missionaris had van zijn beste vriend een kelk geërfd en had er aan eentje genoeg.

Met heel veel aarzelingen, -daarover misschien een ander keertje- heb ik hem aanvaard. Het heeft een poosje geduurd voor ik er blij mee was.

De lezing van vandaag heeft die vreugde verdiept. De kelk moet af en toe uit de kast komen Er mag mee geproost worden en uit gedronken.

Want de beker heeft een boodschap die je als gelovige niet kan en mag negeren. Amen

Pastor Wies Sarot